ILIE ILIESCU

Incă o vedetă a Unirii Tricolor



ILIESCU

Dacă există vreun jucător de football modest, atunci indiscutabil acesta este Iliescu, acest Iliescu care niciodată nu-l veţi auzi lăudându-şi vreuna din calităţi (şi slavă Domnului!... are destule) şi care (facem o confidenţă cititorilor!) ne-a făcut să-l căutăm — şi asta tot din modestie — nu mai puţin de două săptămâni, ca să-i luăm prezentul interview. Şi poate l-am mai fi căutat dacă «Providenta» nu ne-ar fi împreunat drumurile.

— «A... Iliescu! Te-am prins!

— «Dar!..

— Nimic! Vino după mine!..

Şi lăsându-şi braţul prins de al meu, l-am dus spre cel mai apropiat restaurant unde am putut sta de vorbă nestingheriţi.

Afară, fulgi mari de zăpadă cădeau din abundenţă şi cu viteza unui «extrem» iar Crivăţul fluera mai vârtos ca un arbitru. Şi în acest cadru «sportiv» începem să sondăm terenul.

— Dragă Iliescu, vrei să ne spui ceva din viaţa ta footballistică?

— Din principiu mă feresc de «afişaj», dar dacă ţii atât de mult şi... de-demult am să-ţi satisfac dorinţa întâi pentrucă afară e frig şi aici... cald şi apoi — te rog să mă crezi — pentru prima oară am să încerc să rulez pe ecranul minţii mele cele mai sublime scene: «Copilăria».

— Atunci sunt... vede-tot, aude-tot!..

DELA MIHAI VITEAZUL LA... UNIREA TRICOLOR

Cam prin 1925 dupe o rodnică activitate cu balonul de... cârpă şi match-uri prin curţi, ne-am strâns mai mulţi băeţi şi am format o echipă [illegible] botezat-o «Mihai Vi-[illegible]». Am avansat apoi la mingia de foot-ball No... 2 şi apoi la... maidan unde, până atunci, eram numai spectatorii «celor mari». Şi pentrucă în cartierul nostru, constituia o tradiţie match-urile inter... străzi, provocăm şi noi echipa «Asul Roşu» sau mai precis, echipa «celor mari».

La început a fost o ofensă pentru ei, dar după puţină chibzuială au acceptat de teamă ca să nu-i credem fricoşi.

Insfârşit, ziua matchului sosise. Cei aproximativ 60 metri de maidan pe care noi îl numeam teren, avusesem grija să-l curăţăm, ba chiar să-l marcăm cu... rumeguş. Şi... matchul a început.

La noi în poartă era Boteanu — actualul meu coleg — iar eu jucam centru-înaintaş. După un mi-temps care era de... 25 minute rezultatul era 0-0.

La reîncepere «cei mari» intră decişi şi după cinci minute... marchez eu un goal... din greşală. Ei... marea fierbere începuse şi în cele 20 de minute care le-am mai jucat, pe lângă eforturile depuse de ambele echipe — pe de-o parte egalarea, pe de alta menţinerea rezultatului — jucătorii echipei noastre s'au ales cu... cel puţin câte un cucui!..

Insfârşit, când timpul reglementar se scursese, rezultatul era 1-0 pentru noi. Inchipue-ţi ce fericiţi eram. Dar mai ales Boteanu care era căpitanul echipei noastre şi care drept răsplată pentru victoria adusă prin mine, mi-a făcut cinste cu o... bragă şi un rahat dela Ali... O... dar «recompensele» nu s'au terminat aci... Seara când mă duceam spre casă la colţul străzii m'au oprit doi inşi dela «Asul Roşu» şi mi-au tras o chelfăneală că o ţin minte până în ziua de azi.

AVANTI... MIHAI VITEAZU

La activ cu o victorie asupra «Asului Roşu», începurăm să fim solicitaţi şi de alte... străzi.

Ba îmi aduc aminte chiar că odată am fost chemaţi în sătuleţul Grădiştea pentru un match. Condiţiile: ne plătea ei transportul dus şi întors şi masa... noastră (deacasă!) Am plecat într'o Duminică dimineaţa din gara Filaret şi peste câteva ore de drum am ajuns. Insfârşit, am intrat pe teren şi matchul a început. O passă, o centrare, un goal!.. Şi iar o centrare, un «şut»... goal. A... dar am uitat să-ţi spun că goalurile nu erau marcate de noi ci de Grădişteni.

Şi la sfârşitul match-ului, dupe un duş copios de 8 goaluri la pasiv, ne ducem să ne dea bani de transport. Un râs sonor, scos din 11 piepturi ne făcu să înţelegem că eram victimele unei farse. Dar partea hazlie sau mai bine zis tragică, era că nu aveam de întors. Insfârşit cu chiu cu vai am colectat toţi băeţii bani pentru un bilet şi l-am trimis pe unul dintre noi să vestească acasă.

Ce-am păţit când am ajuns la Bucureşti... nu'ţi spun!..

PRIMUL PAS SERIOS... MINUS UN PAPUC

— Dar la Unirea Tricolor cum ai ajuns?

— Cam greu şi asta nu pentrucă nu aşi fi putut face faţă situaţiei ci pentrucă... eram timid. In 1931 după ce mi-am dat seama că din echipa Mihai-Viteazu n'au rămas decât 4 inşi m'am gândit să mă înscriu la Unirea Tricolor. Dar cum? Eu din timiditate nu m'aş fi dus nici mort la ei şi desigur nici ei nu ar fi venit după mine. Atunci? Intr'o zi mă trimite mama la băcănie şi'mi dă şi papucii dumneaei în picioare. Dar de-abia am eşit din casă şi un gând m'a fulgerat: «Unirea, are antrenament astăzi!». Şi cu o uitare intenţionată mă îndrept spre teren unde îmi iau în primire postul meu de... aruncător al mingilor eşite din teren, adică cea mai mare delectare a mea era să stau în dosul porţi şi să iau «direct» mingile care eşau afară.

De-odată simţii o uşoară bătae la umăr.

Credeam că-i mama dar când mă întorc... Alecu Andrei.

— Bă... vrei să joci la Unirea? mă întrebă el.

— Da... dar!..

Nu apucai să termin şi mă şi trase în cabină unde mă echipă cu o pereche de ghete «adevărate» dar Nr... 44, tricou, chiloţi şi după primul antrenament, Steinbach îmi dă bani pentru fotografii ca să mă poată legitima.

Insfârşit, visul meu era realizat. Eram cum nu se poate mai bucuros. Dar bucuria aceasta ţinu până la cabină când la îmbrăcat caut eu papucii... unul lipsea. Mai caut... la fel. Abia mai târziu am aflat că ceilalţi băeţi ca să râdă de mine, au dat un papuc în gura unui câine şi l-au huiduit până nu s'a mai văzut. Seara când m'am întos acasă, încă dupe la poartă vedeam înaintea ochilor, mingie, echipament, legitimaţie, papuc şi... o coş-cogeamite curcă...



Iliescu, cu Boteanu şi Cârjan.

Un şpriţ la automat

Şi în Dumineca aceia trebuia să joc primul match pe teren cu adevăraţi footballişti şi... spectatori. Credeam că voi avea trac dar n'am avut. Şi după un match destul de frumos, piticii noştri înving pe cei ai Olimpiei cu 9-2. Nea Nicu Lucescu era încântat de victoria noastră şi drept răsplată ne dublă suma pentru prăjituri.

Şi seara când ceilalţi băeţi se duceau cu adevărat pe Bulevard să mănânce prăjituri, eu cu un coleg de atunci — Ţurlea — şi care eram singurii mai răsăriţi din pitici, ne-am rătăcit intenţionat pentru ca să ne ducem din curiozitate la «automat» aşa... la un şpriţ.

Dar abia intrăm şi lângă noi... «Nea Nicu». Ca nişte spiriduşi am fugit din faţă şi până azi nu cred să ne fi văzut «Nea Nicu»».

ASCENSIUNEA

— Cât timp ai jucat la pitici?

— «Din 1931 până în 1933 când am trecut la juniori. Dela juniori n'aş avea ce să-ţi spun decât că am făcut în anul acela numai foot-ball, pentru care am şi reuşit să fim campioni.

— «In echipa primă cum ai debutat?

— «Imediat în anul care a urmat, Robe, halful de atunci al Unirei devine indisponibil şi într'un turneu la Galaţi il înlocuesc eu. Nu ştiu dacă am corespuns dar după acest turneu am început să fiu privit mai frumos de «maestrul» Steinbach şi când Gavăţ, fundaşul de atunci şi-a anunţat retragerea din sport maestrul m'a numit titularul postului. Au urmat match-uri grele, care m'au deşteptat la adevăratul football.

— «Cu care echipe străine ai jucat?

— «Am jucat contra Austriei, F. C. Viennei, D. F. C. Praa, Strassbourg şi A. S. 23!

SELECŢIONAT ŞI... ARESTAT

— «Ai fost vre-odată selecţionat pentru «Naţională»?

— «Pentru Naţională» nu, dar am fost ales pentru selecţionata Bucureşti care a jucat în Turcia. Dar apropos!.. să-ţi spun una bună cu ocazia asta. Plecasem toată selecţionata din Bucureşti şi ajunseserăm la ora 1 noaptea în Constanţa. Vaporul îl aveam a doua zi la ora 7 dimineaţa şi deci am fost nevoiţi să ne ducem la un hotel care — ca un făcut — nu avea camere decât pentru 11 persoane din cei 16 câţi eram noi.

D. Braun, manajerul echipei de atunci a fost nevoit să sacrifice patru din noi şi anume pe Endreffi, Gică Popescu, Mişu Constantinescu şi... eu, trimiţându-ne la un alt hotel urmând ca a doua zi dimineaţa la ora 6, să ne vedem pe cheiu. Dar deabia ne dădurăm jos din trăsura cu care pornisem la un hotel şi o «razie militară» ne întâmpină. Actele noastre... (deabia atunci ne amintirăm!) erau la d-l Braun. Şi până să convingem pe ofiţerul de serviciu ne pomenirăm în curtea poliţiei locale apoi într'o cameră de arest. Şi în noaptea aceia în loc să visăm laurii victoriei tăiam cuie lângă ceilalţi deţinuţi. Insfârşit dimineata suntem crezuţi pe «cuvânt» că suntem foot-ballişti şi la ora... 7 şi 20 ajungem pe chei — adică cu 20 minute după ce plecase vaporul. Dezolaţi ne aşezăm fiecare pe geamantanul lui şi medităm în tăcere. Deodată în spatele nostru apare d. Braun care ne căutase în tot oraşul şi care rămăsese numai să ne găsească «vii».

Intrarăm într'o barcă cu motor şi după o oră şi ceva ajunserăm din urmă giganticul «Transilvania», unde erau ceilalţi colegi ai mei.

ISTANMBUL, MINARETE... CADÂNE ŞI IATAGANE

In ziua când am ajuns la Istanbul si care era penultima înaintea matchului, era o sărbătoare turcească.

Deabia am aşteptat să descindem la hotel Pera-Palace şi împreună cu Gică Popescu şi Endreffi, pornim prin Istanbul în recunoaştere.

Totul era minunat... minaretele, geamiile cu turlele lor ascuţite... marea... cadânele.. şi fără să ne dăm seama ne pierdurăm într'un labirint de străzi înguste şi întortochiate.

Şi am rătăcit chiar serios fără să ieşim într'o stradă principală, când Gică Popescu descoperi o poartă mare lucrată în stil oriental şi care ne spuse că — probabil — corespunde în partea cealaltă. Intrăm în gangul acela şi după ce-l străbatem eşim într'o curte mare unde aproape zece cadâne stăteau la taifas.

La apariţia noastră toate în cor, deteră un ţipăt că nici cum am eşit afară nu ştiu şi nici cum am ajuns la hotel nu ştiu.

Iar în noaptea aceia, îţi spun sincer, n'am visat decât cadâne... eunuci. şi iatagane..

ALECU ANDREI... PREFERAT

— Ascultă, din jucătorii de football pe care îi preferi?

— Pe Sfera, Cârjan şi Alecu Andrei şi să vezi dece: Pe Sfera că după atâta matchuri internaţionale nu e încă în lapsus de formă, pe Cârjan pentrucă fără înjurăturile lui familiare (care pentru noi sunt un stimulent) n'am avea [illegible] «nerv» care ne-a impus şi pe Alecu Andrei fără de care n'aşi concepe să... beau un păhăruţ oricât de mic.

— Duci o viaţă regulată?

— Până acum să fiu sincer... nu! Pentru asta te rog să nu-mi condamni cele 25 de primăveri! Toată săptămâna mă distrez cum pot — mai ales la cinematograful Ileana, al cărui client credincios sunt, dar când e vorba de match, începând de Vineri seara şi până Luni dimineaţa suut foot-ball-ist.

VIITORUL FUNDAŞ ILIESCU

— «Cât timp mai vrei să faci football?

— «Dragă sportul acesta pentru mine e un cult şi dacă ar fi dupe mine, l-aşi practica până la adânci bătrâneţi, dar totuş sper ca cel puţin 10 ani să mai joc.

— «Şi apoi?

— «Ei... şi apoi?... şi apoi voi continua să fiu un bun gospodar şi tot un bun membru al Unirei Tricolor. Iar dacă hazardul îmi va binecuvânta căminul cu un copil de sex masculin atunci sută la sută sigur că veţi avea un nou Iliescu — fundaş la Unirea Tricolor.

— «Ca încheere şi pentrucă suntem în pragul anului 1941 spune-ne ceva adecuat!...

— «Cu plăcere!... In primul rând doresc tuturor sportivilor şi cititorilor Gazetei Sporturilor un an fericit şi un program internaţional cât mai bogat, apoi ţin să se ştie că în acest nou an campionatul României va fi al acelor minusculi Români ai Unirei Tricolor. Şi pentrucă tot am ajuns la capitolul urări, îmi doresc şi mie să vie cât mai repede data de 20 Februarie, când îmi voi schimba în întregime viaţa şi... două iniţiale din A. T. în A. I. (liescu)!

— «Adică te'nsori?...

— «Ştrengarule...

Şi cu un râs sgomotos, Iliescu, masivul fundaş al Unirei-Tricolor se sculă lăsându-mă să'nţeleg că ora pentru A. T. se apropie şi dupe ce ne strânserăm mâinile fiecare mulţumit în felul său — el pentrucă îşi trăise o parte din amintiri iar eu pentrucă reuşisem după două săptămâni să-i iau interview-ul — eşirăm afară, unde o şarjă de zăpadă ne biciui obrajii şi un şuerat de Crivăţ ne mângâie timpanul, cu o melodie irealã, adusă pe sub streşini de departe...



Moldoveanu a driblat şi pe Iliuţă, s'a trezit singur în faţa porţii, dar Iliescu l-a ajuns şi îl împiedică să marcheze

La 18 Ianuarie Revanşa Sângheorghe-Grigore Matei

După cum am anunţat, în cadrul galei dela 18 Ianuarie, se vor disputa şi patru matchuri amatoare.

Unul din aceste matchuri, va fi constituit din revanşa Grigore Matei — Ludovic Sângheorghe. După cum se ştie, la reuniunea din 21 Decembrie, acest match s'a terminat cu victoria lui Sângheorghe, rezultat ce nu oglindea fidel, desfăşurarea matchului.

Găsim fericită iniţiativa Directoratului, de a organiza acest match şi sperăm că de astădată va fi declarat învingător, cel mai bun din doi.

Convocare

Secţia de ciclism C.F.R. sub conducerea d-lui Tănase Ignat convoacă pentru data de Joi 2 Ianuarie 1941, ora 19 şi 30, la sediul său din str. D. No. 34 cart. C. F. R. Steaua pe următorii membri:

D-nii: Stancu M. Dumitrescu, N. Marcu C-tin, Vitec Stefa, Brandabur, Hapciuc Gh., Sărăţeanu Gh., Radu Ioniţă, Tănase Ştefan Marcu Fl. Călinescu Alex., Mironescu Ion, Gheorghe Ignat, Anghel N., Niculaie N., Păun Gh.

Rugăm a fi prezenţi toţi membrii convocaţi

1940 în ŢARA şi în STRAINATATE

ANUL FOOTBALLISTIC în IMAGINI







